

J.P Mynsters prædiken pinsedag

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

11. juni 1848

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Apostlenes Gerninger kapitel 2, vers 1-11.

1 Vort Samfund i Christi Kirke.

Dig bede vi, o Hellig Aand!
At sammenknytte os ved Troens Baand.

5

Ja, o Hellige Aand! vi bede dig først hver for sig selv, at du i vore Hierter vil være den Talsmand, som fra den evige Fader, vor Skaber og Opholder, og fra den Eenbaarne, vor Frelser og den ganske Verdens, taler Sandhedens Ord ind i vort Inderste, og gør dem levende derinde, saa vor Tro maa være sand og fast, og at
10 du da atter vil være vor Talsmand, som bærer vore Sukke frem for Retfærdighedens og Naadens Throne; vi bede dig Hver især, at du vil være vor Trøster, at du i Vee og Vel, i Livet og i Døden vil fylde vore Hierter med din høie Trøst. Men vi bede dig ogsaa for os Alle tilsammen, at du vil sammenknytte os ved Troens Baand. Der er i Verden saa Meget, der vil adsprede
15 og adstille; vær du Den, som samler. Alle andre Baand løses saa let, dersom du ikke befæster dem ved den rette christelige Tro. Derfor bede vi dig, at du ved Troen vil forene os som et christeligt Folk, og aldrig lade det Baand briste eller løses, som holder os til Christi Kirke, og derved tillige til hverandre indbyrdes. O, lad denne Fest nu ogsaa være os et Naademiddel, og hvert Aar indtil Dagenes
20 Ende vorde den værdigen helligholdt i vort Land af dem, der boe deri, som af et Folk, der bærer Christi Navn, og bevarer Christi Evangelium uforvansket!
Amen.

Lectie: Apostl. Giern. 2, 1-11.

25

Pintsefestens Dag er atter kommen. Det pleier at være en skøn og livlig Fest; det er i vore Lande den Aarets Tiid, da Gud ligesom paany udsender sin Aand, og

der skabes, og han fornyer Jordens Skikkelse,¹ da Livet paany udvikler sig af
30 Vinterens Dvale, da Livet ogsaa udvider sig i Menneskets Hierte. Ogsaa i dette
Aar har Gud ikke ladet sig uden Vidnesbyrd, han har rigeligen udgydt
Velsignelsens Fylde over Jorden, Agrene prange i deres Rigdom, Skovens
Løvsale hvælte sig i sielden Pragt, Havets Strømme omskylle vore Kyster i
Solens mildeste Glands, Alt indbyder os til at udraabe: Hvor skøn er dog den
35 Jord, Gud gav Menneskene at beboe! hvor skønt kunde det være at boe derpaa,
dersom - af! vi vide det vel, hvilket sørgeligt "dersom" der paatrænger sig os
dersom Menneskene kun selv vilde! Men Forstyrrelsens, Uretfærdighedens
Vederstyggelighed trænger sig ogsaa ind midt i Guds Skabnings Herlighed, og
det Onde i Menneskelivet ligger os saa nær, at man vel kunde spørge os:
40 Hvorledes tænke I paa, i denne Tiid at holde en Fest? hvorledes kunne I i Dag
møde her med festlige Følelser?

Og dog, A. T., kom jeg ikke hid for at sørge og klage med Eder, men for at vi
skulle opløfte vore Hierter, og lovprise Gud for vore christelige Fester. Thi vore
45 trende store christelige Høitider ere jo ligesom de trende Hovedpiller, om hvilke
den hele kirkelige Bygning er opført, til dem slutte sig alle christelige
Forestillinger, alle christelige Erindringer og Forhaabninger; dersom disse ikke
vare, hvo kunde da udholde at leve paa Jorden? men med dem levende i Hiertet,
hvo skulde ikke med roligt Mod kunne træde Tidens Trængsler imøde? Og for
50 at give dem Liv i os høitideligholde vi disse Fester.

Og denne Fest er ikke ringere end de tvende andre. Der var intet christeligt
Evangelium, dersom ikke os, dersom ikke al Verden en Frelser var fød, dersom
han ikke havde givet sig hen i Forsoningens Død, dersom han ikke ved sin
55 Opstandelse havde ført Liv og Uforkrænkelighed for Lyset. Men Evangeliet var
ikke for os, havde ikke kunnet udbrede sine saliggjørende Virkninger, dersom
ikke Guds Aand havde gjort det levende i dets første Vidners Hierter, paa deres
Tunger, og da var gaaet ud med dem at levendegjøre den i Mørke og Død
indhyllede Verden, at fornye Jordens Skikkelse, at oprykke hver Plantning, som
60 den himmelske Fader ikke havde plantet² og derimod at plante en ny, som
skulde kunne trodse Sommerens Brand og Vinterens Kulde, Veirene og
Vandløbene, at stifte og bevare Christi Kirke paa Jorden.

Om Begyndelsen til disse Ting, om den første christelige Pintsefest have vi hørt
65 den hellige Beretning. Dens Morgen var først kun en jødisk Fest, men til den
havde Skarer samlet sig fra alle Landene vidt omkring. Da rørte de stærke

Kræfter sig, som skulde bevæge Verden, da fyldte Guds Aand de udkaarne Vidners Hierter, og i dens Kraft traadte de frem med deres Vidnesbyrd, 70 eftersom Aanden gav dem at udsige, og den forsamlede Mængde fra alle de forskellige Lande hørte dem forkynde Guds store og underfulde Gierninger med deres Tungemaal. Vi skulle ikke forestille os, at de Alle taledede med alle Jordens Tungemaal, eller med saadanne, hvis Lyd aldrig tilforn var trængt ind i deres Øre; tværtimod læse vi jo, at Mennesker af de forskellige Folkeslag ofte 75 samlede sig i Jerusalem; der hørtes, der taledes da deres Tungemaal; men de fremmede Ord, der hidtil laae ligesom døde i deres Sind, der nu skulde forkynde Guds Ord med nye Tunger, eller hvilke de kun stammende vovede at udsige, dem gjorde Aanden nu levende, i dem gav den dem Frimodighed til at forkynde Vidnesbyrdet; saaledes blev det hørt, forstaaet, troet af de Mange, og, da Dagen 80 endtes, var Festen allerede en christelig, der var allerede en talrig christelig Menighed.

„Derfra gik de ud og prædikede alle vegne, og Herren arbeidede med, og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn". ³ Ja visselig arbeidede Herren med, 85 thi ved egen Kraft havde de ikke formaaet at udrette, hvad der skeede, som vi Alle vide. Christi Kirke blev grundfæstet, udvidede sig giennem Rummet og Tiden, den har bestaaet giennem alle Omstiftelser, og fra den, som fra en stærk Befæstning, er Guds Aand stedse gaaet ud at stride mod alle Vildfarelsens og Mørkets og Afgrundens Aander. Paa hiin første Pintsefest sagde Apostelen til 90 Folket i Jerusalem: „Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." ⁴ Blandt disse, som dengang vare langt borte, var ogsaa vort Folk, men ogsaa her ved de fjerne Kyster lød det eengang: „Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til!" og vore Fædre annammede Budskabet, overantvordede det til deres Børn, og det er 95 bevaret giennem alle de følgende Slægter. Da Evangeliet, efterat Vankundighed, Overtro og Bedrag længe havde fordunklet det, atter blev draget frem, vare atter vore Fædre blandt de Første, som annammede den rene Lære, og den er bleven bevaret og stedse fornyet iblandt os, hvor ofte endog Tidens Strømme syntes at ville bortskylle den. Saaledes ere vi endnu i Christi Kirke.

100 Skulle vi ansee dette som et ringe Gode? Ak, hvor Mange ere der, som, naar de skulde tælle deres Ønsker frem, hvad de begiere af den kommende Tiid, intet vilde finde deriblandt for Kirkens Bestaaen og Blomstring! Naar kun en hæderlig Fred vilde vende tilbage, naar deres Agre maatte fyldes med Grøde, 105 deres huuslige Liv gaae i den sædvanlige Gang, da spørge de kun lidet, om og

110 hvorledes Kirken bestaaer, og holde sig til Verdens gamle Trøst, at Enhver bliver salig ved sin Tro, eller snarere undvige de enhver Tanke om og om Salighed eller Sielens Frelse. Men af denne sørgelige Ligegyldighed skulde just denne Fest i Særdeleshed tiene til at vække, og hvo der med alvorligt Sind har agtet paa disse Tidens Vilkaar, vil sikkert erkiende, at der i dem er Opfordring til med samvittighedsfuld Overveielse at henvende Betragtningen til:

vort Samfund i Christi Kirke.

115

Den Aand, som paa hiin i Verdens Begivenheder saa høist vigtige Dag rigeligen udgød sig over Herrens første Vidner, skienke os en Straale af sit Lys, som kan lede vor Tanke derhen, hvor den kan finde hvile i Sandhedens Erkiendelse!

120 Gud være lovet, at der iblandt os ere Mange, saare Mange, en altid voxende Mængde, for hvilke Christi Evangelium er dyrebart, som ikke ville, ikke kunne slippe det, for hvilke Verden vilde blive øde, indhylles i den dybeste Nat, dersom de tænkte sig Evangeliet bort deraf. De kunne ikke undvære en Fader i Himlen, hvem de kunne takke for enhver god Gave, paa hvem de kunne kaste al deres
125 Sorg, i hvis Kierlighed deres Siel, saa ofte uroligen bevæget i Livets Strømme, kan komme til Hvile. Men naar det saa ofte vorder mørkt omkring dem, i dem, da føle de deres Trang til en Guds Aabenbaring, og en anden, en nærmere, klarere, fuldere, end den ligesom tause Aabenbaring i Skabningen. Denne have de erkiendt i Ham, som er Faderens Glands, hans Væsens udtrykte Billede,⁵ som
130 har det evige Livs Ord, ja som har det evige Liv, og kan og vil give det til dem, som troe paa hans Navn. I det Verdens Nød og Verdens Synd omringede dem, trængte ind paa dem selv, behøvede de en Tilflugt, hvor de kunde finde Frelse; den fandt de under Christi Kors, der, i hans opoffrende Kierlighed, fandt de den Lægedom for et sønderknuust Hierte, som de ellers forgieves havde søgt i
135 Alt, hvad der udvikler sig af Menneskets egen Tanke, der saae de et Forsoningens Tegn opreist, som stillede deres Hierter tilfreds under Verdens Oprør. De havde gaaet iblandt Gravene, der havde de maaskee henlagt det Kiereste, de havde havt i Verden, og den uhyre Smerte havde giennembævet deres Inderste, om de, hvilke Døden adskiller, aldrig samles igien; der vidste de,
140 at deres eget sidste Sted skulde beredes – skulde de der være fortabte i et evigt Mørke? Som den mørkeste Sorg, saaledes svæver vel ogsaa en lys Anelse mellem Gravene, men spørger du deres Indvaanere om hvad dem er vederfaret, da tie de Alle, indtil du finder Veien til Christi Grav; der seer du Ham, som har overvundet Døden, har sprængt Gravens Fængsel, og med sin seirrige Røst siger

han dig, siger han Alle, som ville høre: „Jeg lever, og I skulle leve"! ⁶ Gud være lovet, der ere Mange, saare Mange, som fattede deres Bestemmelse fast i Øie, som med alvorligt Sind tragte efter at kunne møde ved de Dødes Opstandelse, at kunne naae Fuldendelsen i det himmelske Rige. De have følt deres Svaghed,
150 men de have ogsaa følt Guds Aands Bevægelser i deres Inderste, de have fuldeligen følt, at der er en Aand, som er aldeles forskiellig fra Verdens Aand, som er hellig, og som gjør hellig. For den stræbe de i Bøn og Tro at berede deres Aand til et Tempel, forvissede om, at Guds Kraft fuldkommes i Skrøbelighed. ⁷

155 Ja, dyrebare Tilhørere, til hvilke jeg i saa mange Aar er knyttet ved Troens hellige Baand! hvor takker jeg Gud, at jeg veed, at de Toner, jeg nu har anslaaet, finde Gienklang i alle Eders Hierter, og at der ere Mange, saare Mange iblandt Eder, for hvilke Christi Tro er det dyrebareste Klenodie, hvilket de ikke vilde sælge for alle Verdens Rigdomme. Men dermed er endnu ikke Erkiendelsen af
160 Vigtigheden af vort Samfund i Christi Kirke opgaet for Alle; tværtimod synes den Mening mere og mere at have fundet Indgang, at det er nok, naar Enhver har Troen for sig, og at det er mindre vigtigt, om han dermed slutter sig til Andre, at, naar vi kun for vor Deel beholde Herren og Troen paa ham, da kunne vi med ligegyldig Ro see til, om det kirkelige Samfund vil bestaae, eller
165 om Det opløses. Det er nu ganske vist, at i Christo Jesu har ethvert Menneske for sig Frimodighed og Adgang med Tillid ved Troen paa ham, ⁸ at Enhver for sin Deel baade kan og skal sige: dersom de og Alle forarges, vil jeg dog ikke forarges; at, dersom du var ulyksalig nok til at komme hen i et Samfund, eller snarere i en brusende Tummel af Mennesker, som ikke sammenholdtes ved
170 noget kirkeligt Baand, da skulde du dog bevare det Baand ubrudt, der binder dig til din Herre og Frelser. Men dersom du, som det hedder i vor Pjalme,

kiender Ham, hvem du har overgivet
Din hele Siel til evig Eiendom,

175
dersom du føler, at du er bunden til ham og han til dig, hvorledes er dette skeet, uden fordi du var i Christi Kirke, fødtes, opvoxede, levede deri, fordi Kirken som en Moder antog sig dig og ledte dig til sin Herre? Thi selv kiendte du ham ikke, vidste ikke Veien til ham; men han vidste Veien til dig, og giennem sin
180 Kirke kaldte han dig, annammede dig ved sin Daab, og gav dig Lod og Deel i hans Menighed; giennem sin Kirke underviste han dig om Guds Raad og Villie til din Frelse, og lærte dig, at du skal holde Alt, hvad han har befalet os. Du voxte til, du gik ud i Verden, du hørte de mange forvirrede Røster, og Viisdom

185 og Daarlighed, og Lyst og Qval bevægede dit Hierte; maaskee kom du langt bort
fra din Barndoms fredelige Steder; men dersom du fandt Veien tilbage, atter
fandt Veien til Lys og Fred, da var det atter, fordi du giennem Kirken hørte
Herrens Røst: Kom hid til mig, du arme, besværede Menneske, at jeg maa give
dig Hvile! Dersom det christelige Liv, der var begyndt i dig, fandt Næring, - ja,
190 du at det ikke fordunkledes og efterhaanden udsluktes kunde ogsaa have næret
det i eensom Andagt, ved Guds Ord og dets Betragtning; men vilde du ogsaa
have gjort det alvorligen, og stadigen, dersom Kirken ikke havde paamindet dig?
Og Kirken er det, som bevarer Guds Ord, som tager det frem, udlægger det,
anvender det efter Tider og Forhold; og i Kirken indbyder Herren dig til sit
195 Naadebord, der fornyer han dig i sin Pagt, der meddeler han sig til dig, og siger:
Alt hvad jeg har lidt og vundet, det Offer, jeg har bragt for Verdens Synd, den
Frelse, jeg har erhvervet, den Himmel, jeg har aabnet, det er altsammen dit,
dersom du bliver i mig, at jeg kan blive i dig.

200 Hvor alvorligen, paa hvor mange Maader lyder ogsaa Formaningen i Christi
Kirke: Enhver see ikke paa sit Eget, men Enhver ogsaa paa Andres"! ⁹ Thi det
Baand, hvormed Kirken vil omslynge os, er et Kierligheds-Baand, den vil hellige
og velsigne alle Forbindelser paa Jorden, vil forene alle de Forskiellige til Eet,
Høie og Ringe, Vise og Eenfoldige, og aabne sine Rigdomme for Alle. Vilde du
205 da sige, du Oplyste og Forstandige: Naar jeg har den Tro, hvori min Siel finder
Hvile, som jeg for min Deel vil holde fast ved til det Sidste, da maae for mig de
Andre troe, hvad de ville? Ak ja, ogsaa vi hverken kunne eller ville fremtvinge
Troen; den er kun der, hvor Hiertet frit hengiver sig til Herren; men falde,
indbyde, formane, advare, det ville vi, saalange Leiligheden ikke afskæres; vi ville
210 lukke op for Alle, som ville komme, ja aabne Kirkens Døre saa vide, som vi
kunne; og saalange det kirkelige Samfund ikke forstyrres, ville der dog stedse
være de, som gaae ind, og de, som høre og bevare. O, agter dog ikke den
Mængde ringe, som vrimler i Eders Stæder og Byer, fordi den kaldes Almue, ikke
kan tælles blandt de Vise og Kloge. Alle vores Herre og Mester prædikede
215 Evangelium for de Fattige, og han sendte sine Tienere ud at lære alle Folk, ud
paa de alfare Veie at indbyde, hvem de kunde finde, han ynkedes over Mængden
omkring sig, thi de vare forsmægtede og adspredte, som Faar, der ikke have
Hyrde; ¹⁰ derfor vilde han samle dem, at der skulde være een Hiord, een Hyrde.
¹¹ Skulde vi da igien adsprede, hvad Herren har samlet? skulde vi misbruge
220 Frihedens Navn for at give Folket i Landet frit fra at kiende Gud, og hans Lov,
og hans Evangelium? Skulde vi sige: Gaaer kun uhindret ud, I Vildfarelsens og
Mørkets Aander, forfører og fordærver, hvem I kunne, løser alle Baand,

225 Ægteskabets med Menighedens, det borgerlige Samfunds med det kirkeliges; der
 skal ikke drages Omsorg for, at Sandhedens Ord kan møde Eder med Christi
 Myndighed! I ligegyldige, samvittighedsløse Fædre og Mødre, selv løste fra
 Orden og Tugt, vi overgive Eder den Slægt, hvormed I fyldte Landet, at I kunne
 holde den fra Christi Menighed, at hans Røst aldrig skal naae dens Øre, at den
 kan opvoxe i Vankundighed og Ryggesløshed, og fylde Eders Synders Maal! —
 230

Vi gientage det, vi hverken kunne eller ville fremtvinge Troen, ikke med
 udvortes Tvang drive dem, der maae kunne raade for sig selv, til vore
 Helligdomme; vil den Vantro fraskille sig, da fraskille han sig!¹² Men saalænge
 vort Folk skal kaldes et christeligt, da maa der ogsaa være et kirkeligt Baand, og
 235 hvo der ganske vil afkaste det, adskiller sig derved fra det øvrige Folk, og boer
 som en Fremmed i Landet. Men hvor inderlig ønske vi, at dette Baand maa være
 et frit Kierligheds-Baand; hvor gjerne tilstede vi al sømmelig Frihed i Kirken!
 Vistnok kan intet Samfund bestaae uden Lov, ingen Kirke uden Herre. Vi
 skulle aldrig glemme, hvad Ordet „Kirke“ egentlig betyder. Det var fremmede
 240 Bygmestere, der kom hid for at bygge Christi Kirke paa vore Kyster, og, skøndt
 de stræbte at forkynde Guds store og underfulde Gierninger paa vort
 Tungemaal, sang de dog ogsaa deres ”Kyrie eleison” d. e. Herre, forbarm dig! og
 dette ”Kyrie”, hvormed de anraabte Herren, lode de ogsaa lyde i Kirkens Navn,
 hvilket derfor egentlig betyder ”Herrens Huus”. Denne Ordets Betydning, siger
 245 jeg, skulle vi aldrig glemme, paa det vi maae erkiende, at Kirken ikke er et Huus,
 hvori vi kunne skalte og valte efter vort eget Tykke, og føre vor egen Lærdom,
 og lægge de Byrder, vi ville, paa Menneskenes Skuldre, men Huset har en Herre,
 hvis Huusholdere vi ere, og hvem vi skulle gjøre Regning for vor
 Huusholdning, men hvem ogsaa Enhver maa erkiende, som vil have Plads i
 250 Huset; thi hvorledes skulde Nogen kunne have Lod og Deel i vor Kirke, naar
 han ikke vil kalde Jesum en Herre?¹³ Men kalde vi ham Herre, da maae vi ogsaa
 troe og gjøre, hvad han siger, og sin Forstand paa Herrens Ord, sit Vidnesbyrd
 imod falske Lærdomme har vor Kirke indbefattet i sin Bekiendelse, hvilken vi
 ikke kunne og ikke behøve at ombytte med nogen anden. Men i det vi holde
 255 denne Bekiendelse fast, og samle os om den, skulle vi dog ingenlunde bruge Den
 for at holde Dem ude, hvis Tro dog hviler paa samme Gundvold, som vor, om
 Der end er den Sandhed, som de endnu ikke have fattet, eller hvorom de tvivle.
 Lader os hellere sige disse vore Brødre med Apostelen: Ere I enddnu ei ganske
 saaledes sindede, som vi ønske, da skal Gud ogsaa aabenbare Eder dette;¹⁴ Iader
 260 os blive sammen, at vi kunne overbevise Een den Anden, og hjælpe hverandre
 tilrette med Sagtmodigheds Aand.¹⁵ Thi hvor sørgerligt er det, at Kirken selv

Adsplittes ved Striid og Tvedragt paa den samme Tiid, da de Fiender, som ere udenfor, søge at nedbryde dens Mure!

265

Det er en Tid, da stærke Kræfter ryste alle Grundvolde; skulde Kirkens ogsaa vakle? Det er en Tiid, hvori vi fristes til at sige med Den gamle Psalme:

Er Skibet nu

270

Og Folk i Fare sted:

Hvi lover du,

O Jefu? Kom ihu,

Du est inden Borde med!

275

Dog, i den rette Stund skal Herren vel reise sig, skal han vel byde Stormen tie og Bølgerne at lægge sig, og ikke dette er, hvad vi frygte, at Christi Kirke skulde styrte sammen; alle Helvedes Magter skulde ikke faae Overhaand over den.¹⁶

Men paa hvilket Sted skal den bestaae i sin Blomstring? hvor skal Den fornyes til et skønnere og fuldere Liv? Dette skeer vel ved Herrens Kraft, men det skeer

280

ikke, kan ikke skee, hvor Folkene selv vende sig fra ham.

Du Danmarks Folk! I disse Tiders uhyre Bevægelser udgik nys det Spørgsmaal til dig: Vil du bevare og forsvare dine Fædres Land, det Land, hvorfor de have udgydt Deres Blod, hvilket de have dannet og ordnet for dig, og efterladt dig

285

som en skøn Arv, hvilken du skal eie og bruge? vil du give det til Priis for Vold og Uret, for Sviig og Troløshed og Meeneed? vil du lade de Fremmede trænge ind, og forstyrre dine Love og Rette, og lære dig andre Skikke og et andet

Tungemaal? Da reiste Folket sig, og svarede med een Stemme: Nei! og hvad

endog den Almægtige, som raader over Jordens Riger, har besluttet over os, det

290

skal skrives i Verdens Aarbøger, at i disse Farens Dage vort Folk fra de Første til de Sidste var rede at offre Liv og Blod og Gods og Fredens lange Ro for at værne om de Klenodier, som Vold og List vilde frarøve det. Du Danmarks Folk!

dersom i Tidernes Bevægelse det Spørgsmaal udgaaer til dig: Vil du fornegte

dine Fædres Tro, den Tro, hvorfor Martyrerne blødte, den Tro, som dine Fædre

295

saa eenstemmigen annamme, som de bevarede giennem Tidernes

Omskiftninger, i Fred og Modgang, i Krig og Nød, den Tro, som stedse skal fremskinne renere og klarere, men for hvilken ingen kan lægge en anden

Grundvold, end den, som lagt er? Du seer, hvorledes i det Fremmede, i dine

Fienders Lande, det vilde Oprør stormer løs imod Kirkens Værn, hvorledes de

300

besmitte deres Helligdomme, thi de have i Sandhed forsamlet sig, baade de, der

have taget Magten, og Folkene imod den Almægtige og hans Christum: Lader os sønderrive deres Baand og kaste deres Aag fra os"! ¹⁷ Vil du her lade det Fremmede finde Indgang? vil du lære af dine Fiender og Undertrykkere at spotte og fornegte? Eller vil du bevare dine Fædres Trofasthed, vil du sige: Her skal Evangeliet finde en Tilflugt, om det fortrænges allevegne, her skal Christi Kirke finde Forsvar, om end dens Stridsmand forlade den allevegne? vil du bekiende din Herre og Frelser for Folkenes Aasyn, at han maa bekiende dig for sin Fader, som er i Himlen?

O almægtige Gud, lad din Kraft fuldkommes i vor Skrøbelighed! See til dine Fienders Trusler, og giv dine Tienere at tale dit Ord med al Frimodighed, i det du udrækker din Haand til Frelse, at ogsaa nu Tegn og Under kunne skee ved dit hellige Barns Jesu Navn! ¹⁸ Amen.

1. Ps. 104, 30.
2. Matth. 15, 13.
3. Marc 16, 29.
4. Ap. G. 2, 39.
5. Hebr. 1. 3.
6. Joh. 14, 19
7. 2 Kor 12, 9.
8. Eph. 3. 12.
9. Phil. 2, 4.
10. Matth. 9, 36
11. Joh. 10, 16.
12. 1 Kor. 7, 15.
13. 1 Kor. 12, 3.
14. Phil 3, 15.
15. Gal. 6, 1.
16. Matth. 16, 18.
17. Ap. G. 4, 25. 86. Pf. 2, 3.
18. Ap. G. 4. 19. 30.

Kilde

J.P. Mynster: Prædikener holdte i aarene 1846 til 1852, København (1854)

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-pinsedag>

345

350

355

360

365

370

375